

- 3) Έχει το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ την έννοια ότι συνιστά απαγορευμένη κρατική ενίσχυση η επιβολή τέλους υδάτων όπως το επίμαχο εις βάρος των παραγωγών υδροηλεκτρικής ενέργειας που δραστηριοποιούνται σε διακοινοτικές λεκάνες απορροής ποταμού, κατά το μέτρο που εισάγει καθεστώς ασύμμετρης επιβαρύνσεως στο πλαίσιο χρήσεως της ίδιας τεχνολογίας, ανάλογα με τον τόπο στον οποίο ευρίσκεται ο σταθμός ηλεκτροπαραγωγής, καθώς και κατά το μέτρο που δεν επιβάλλεται στους παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας προερχόμενης από άλλες πηγές;

(¹) Οδηγία 2000/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2000, για τη θέσπιση πλαισίου κοινοτικής δράσης στον τομέα της πολιτικής των υδάτων (ΕΕ 2000, L 327, σ. 1).

(²) Οδηγία 2009/72/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας και την κατάργηση της οδηγίας 2003/54/ΕΚ (ΕΕ 2009, L 211, σ. 55).

Αναίρεση που άσκησε στις 14 Φεβρουαρίου 2018 η PGNiG Supply & Trading GmbH κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2017 στην υπόθεση T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: PGNiG Supply & Trading GmbH (εκπρόσωπος: M. Jeżewski, adwokat)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την αναρριβιβαλλόμενη διάταξη που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο στις 14 Δεκεμβρίου 2017, με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή της PGNiG Supply & Trading GmbH στο πλαίσιο της υποθέσεως T-849/16,
- να αποφανθεί επί του παραδεκτού και να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή που άσκησε η προσφεύγουσα και νυν ανααιρεσείουσα δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, στο πλαίσιο της υποθέσεως T-849/16, για την ακύρωση της αποφάσεως C(2016) 6950 τελικό της Επιτροπής της 28ης Οκτωβρίου 2016, περί επανεξετάσεως των όρων εξαιρέσεως του αγωγού φυσικού αερίου OPAL από τους κανόνες σχετικά με την πρόσβαση των τρίτων και την τιμολογιακή ρύθμιση που καθορίστηκαν βάσει της οδηγίας 2003/55/ΕΚ.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κρίνοντας εσφαλμένως ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά άμεσα και ατομικά την ανααιρεσείουσα και ότι δεν συνιστά κανονιστική πράξη, σφάλμα το οποίο οφείλεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της φύσεως και των αποτελεσμάτων της νέας κανονιστικής εξαιρέσεως του 2016, καθώς και λόγω παραβάσεως του άρθρου 36, παράγραφος 1, στοιχεία α' και ε', της οδηγίας 2009/73/ΕΚ, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν εφάρμοσε τους όρους εξαιρέσεως για μια «νέα υποδομή φυσικού αερίου» και δεν εκτίμησε εάν πληρούνται οι όροι αυτοί κατά τρόπο που να καθιστά επαρκώς δυνατό τον καθορισμό της φύσεως και του χαρακτήρα της εξαιρέσεως που προβλέφθηκε δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως του 2016 και της νέας κανονιστικής εξαιρέσεως του 2016, μη εφαρμόζοντας την 1η παράγραφο της προσβαλλομένης αποφάσεως για την τροποποίηση του πεδίου εφαρμογής της κανονιστικής εξαιρέσεως του 2009. Με τον λόγο αυτό, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εκτίμησε τη φύση της κανονιστικής εξαιρέσεως του 2016, πράγμα που το οδήγησε σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποτελεσμάτων της προσβαλλομένης αποφάσεως έναντι της ανααιρεσείουσας.

Το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, κρίνοντας ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν αφορά άμεσα την ανααιρεσείουσα. Με τον λόγο αυτό, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν την αφορά άμεσα. Η εκτίμηση αυτή του Γενικού Δικαστηρίου δεν συνάδει με την ισχύουσα έως σήμερα νομολογία, κατά την οποία οι αποφάσεις της Επιτροπής αφορούν άμεσα και πρόσωπα πλην των εθνικών ρυθμιστικών αρχών (δηλαδή πρόσωπα τα οποία δεν είναι οι αποδέκτες των αποφάσεων αυτών).

Το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, κρίνοντας ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν αφορά ατομικά την αναιρεσείουσα. Με τον λόγο αυτό, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η θέση της στην αγορά καθιστά δυνατή εν προκειμένω την εξατομίκευσή της, κατά την έννοια της νομολογίας σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής.

Το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, τέταρτο εδάφιο (in fine), ΣΛΕΕ, κρίνοντας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν συνιστά κανονιστική πράξη. Με τον λόγο αυτό, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά κανονιστική πράξη.

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Audiencia Nacional (Ισπανία) στις
13 Φεβρουαρίου 2018 — Telefónica Móviles España S.A.U. κατά Tribunal Económico-Administrativo
Central (TEAC)**

(Υπόθεση C-119/18)

(2018/C 161/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Telefónica Móviles España S.A.U.

Καθού: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2002/20/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την αδειοδότηση δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών⁽¹⁾, την έννοια ότι κράτος μέλος δύναται να επιβάλει στους φορείς παροχής τηλεπικοινωνιών ετήσια χρηματοδοτική εισφορά, όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 5 του Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (νόμου 8/2009 περί χρηματοδοτήσεως της Corporación de Radio y Televisión Española), της 28ης Αυγούστου 2009, με σκοπό τη συμβολή στη χρηματοδότηση της [Corporación de Radio y Televisión Española,] λαμβανομένου υπόψη του θετικού αντικτύπου που προκύπτει για τον τομέα των τηλεπικοινωνιών από τη νέα ρύθμιση του τηλεοπτικού τομέα και του τομέα των οπτικοακουστικών υπηρεσιών, ιδίως, με την επέκταση των σταθερών και κινητών ευρυζωνικών υπηρεσιών, καθώς και με την κατάργηση της διαφημίσεως και την απόσυρση από την Corporación RTVE του συνδρομητικού περιεχομένου ή του περιεχομένου στο οποίο παρέχεται πρόσβαση υπό όρους, έχοντας υπόψη τις ακόλουθες συντρέχουσες περιστάσεις:

- ότι δεν τεκμηριώθηκε στη νέα νομική ρύθμιση η ύπαρξη του εν λόγω, άμεσου ή έμμεσου, θετικού αντικτύπου για τις εν λόγω επιχειρήσεις ούτε διαπιστώθηκε τέτοιος θετικός αντίκτυπος στο σχετικό οικονομικό έτος,
- ότι η εισφορά αυτή καθορίζεται σε 0,9 % των ακαθάριστων εσόδων εκμεταλλεύσεως του αντίστοιχου έτους και δεν [υπολογίζεται] επί των εσόδων που προκύπτουν από την παροχή των οπτικοακουστικών υπηρεσιών και τη διαφήμιση, επί της επαυξήσεως αυτών ή [επί] του κέρδους που παράγει η δραστηριότητα. Τούτο δε λαμβανομένου υπόψη ότι η εν λόγω εισφορά προβλέπεται στο άρθρο 5 του Ley 8/2009 (νόμου 8/2009), κατά το αρχικό του γράμμα, και ενδέχεται να μην δικαιολογείται σε σχέση με τη συγκεκριμένη οπτικοακουστική υπηρεσία, με αποτέλεσμα [το εν λόγω άρθρο 5] να αποτελεί τη βάση για την απόρριψη των αιτημάτων της προσφεύγουσας περί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και περί διορθώσεως των αυτοεκαθαρίσεων στην προσβαλλόμενη με την υπό κρίση ένδικη διοικητική προσφυγή απόφαση;

2) Είναι αναλογική, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2002/20/EK, η εν λόγω εισφορά η οποία επιβάλλεται στις επιχειρήσεις τηλεπικοινωνιών που δραστηριοποιούνται στην Ισπανία παρέχοντας γεωγραφική κάλυψη σε περισσότερες από μία αυτόνομες περιφέρειες, λαμβανομένου υπόψη του τρόπου υπολογισμού που προβλέπεται στο άρθρο 5 του προμνησθέντος Ley 8/2009 (νόμου 8/2009);